

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU
SECCIÓ 3ª

Apel·lació núm. 202/2018

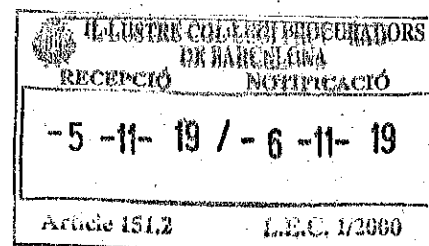
Procedència: Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Girona

Procediment Ordinario núm. 117/2014

Apel·lants: [REDACTED]

Apel·lats: L'IL·LM. DE SANT FELIU DE GUÍXOLS i JURIOLA, S.L

S E N T È N C I A núm. 905/2019

Magistrats/ades:

[REDACTED]

Barcelona, 10 d' Octubre de 2019

LA SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU (SECCIÓ 3ª) DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA, en nom de S.M el Rei i de conformitat amb allò que disposa l'art 117.1 de la Constitució, ha pronunciat aquesta SENTÈNCIA, a les actuacions del recurs d'apel·lació núm. 202/2018, interposat, com a apel·lants, per qui segueix: [REDACTED]

[REDACTED] i per la [REDACTED]
[REDACTED] actuant sota la representació de la Procuradora [REDACTED]
[REDACTED] i amb l'assistència del Lletrat [REDACTED]

Han comparegut com a apel·lats: L'IL·LM. DE SANT FELIU DE GUÍXOLS, amb representació conferida al Procurador [REDACTED] i amb l'assistència del Lletrat [REDACTED] i JURIOLA, S.L amb representació conferida al Procurador [REDACTED] i amb l'assistència del Lletrat [REDACTED]

Ha actuat com a Magistrat ponent l'Il·lm. Sr. [REDACTED] el qual expressa el parer de la Sala.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER: En el procediment ordinari núm. 117/2014, promogut pel SR. [REDACTED] i per la [REDACTED] contra L'IL·LM. DE SANT FELIU DE GUÍXOLS i la mercantil JURIOLA, S.L, el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Girona dictà la Sentència núm. 116, de 12 d'abril de 2018, a través de la qual desestimà la demanda deduïda pels actors amb motiu de l'Acord de la Junta de Govern Local, de data 19 de setembre de 2013 i del Decret d'Alcaldia núm. 2013AJ07002656, de 12 de novembre de 2013; actes, aquests, en virtut dels quals a JURIOLA, S.L li va ser concedida una llicència per a la legalització d'una piscina i per al conseqüent reompliment de terres a la finca ubicada al carrer Mestre d'Aixa, 43, amb el subsegüent arxiu de l'expedient de protecció de la legalitat urbanística núm. 65102013000019.

SEGON: Disconformes amb la decisió que acabem d'esmentar, les parts demandants han deduït apel·lació en temps i forma, amb l'oposició de les parts demandades.

TERCER: Un cop elevades les actuacions a aquesta Sala, es va acordar formar-ne aquest rotlle d'apel·lació i designar Magistrat ponent. I un cop verificats els tràmits processals pertinents s'assenyalà el dia 9 d' Octubre de 2019 per tal de votar i decidir, la qual cosa es produí en aquests mateixos termes.

QUART: En la tramitació d'aquest recurs d'apel·lació han estat observades les prescripcions legals de rigor.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER: En el procediment ordinari núm. 117/2014, promogut pel SR. [REDACTED] i per la [REDACTED] contra L'IL·LM. DE SANT FELIU DE GUÍXOLS i la mercantil JURIOLA, S.L, el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Girona dictà la Sentència núm. 116, de 12 d'abril de 2018, a través de la qual desestimà la demanda deduïda pels actors amb motiu de l'Acord de la Junta de Govern Local, de data 19 de setembre de 2013 i del Decret d'Alcaldia núm. 2013AJ07002656, de 12 de novembre de 2013; actes, aquests, en virtut dels quals a JURIOLA, S.L li va ser concedida una llicència per a la legalització d'una piscina i per al consegüent reompliment de terres a la finca ubicada al carrer Mestre d'Aixa, 43, amb el subsegüent arxiu de l'expedient de protecció de la legalitat urbanística núm. 65102013000019.

La Sentència apel·lada considerarà que, en una part, les obres denunciades pels actors havien estat legalitzades de forma correcta i, en una altra, que havia prescrit l'acció de restabliment de la legalitat en mèrits dels art. 199 del text refós de 2005 de la Llei d'urbanisme (TRLU 2005) i 207 del text refós de 2010 de la mateixa Llei (TRLU 2010).

El Jutjat acceptà que el reompliment de terres, amb elevació del nivell de la parcel·la per sobre del metre i mig permès com a màxim, esdevingués compensat mitjançant la detracció (la detracció de l'excés) del volum edificable autoritzat pel planejament; computant, doncs, el dit excés com a sostre i ocupació. A banda de considerar que amb l'operació no s'havia vist afectada la distància mínima de 3 m a límits.

Quant a les obres associades a la prescripció de l'acció de restabliment, la Sentència es basà en el certificat de 16 de juny de 2016 que acreditava la conclusió de les obres l'1 de febrer de 2006, i en unes fotografies datades el 28 d'octubre de 2005 pel que fa a la paret de tanca (*dies a quo* dels còmputos); i en darrer terme, en la data de la denúncia de 5 de març de 2012 (*dies ad quem*). Tot això, per tal de concloure que havia estat ultrapassat el termini legal de prescripció (de sis anys).

La Sentència, de tota manera, no deixà clar en què s'havia basat per tal de considerar prescrita l'acció respecte d'una antena de grans dimensions, instal·lada a la franja de tres metres, de separació a límits.

Haurem d'advertir, per afegitó, que, al paràgraf onzè del fonament de dret quart, allà on la Sentència diu "*quien resuelve no puede apreciar la alegación de prescripción*", es desprèn inequívocament del context que volia dir que el Jutjat no podia apreciar les objeccions formulades pels actors contra l'al·legat de prescripció de les contraparts.

SEGON: Els actors i ara apel·lants han sol·licitat d'aquest Tribunal la revocació de la Sentència *a quo* i l'estimació íntegra de la demanda deduïda en el seu moment. Amb aquesta finalitat, han formulat les al·legacions que passarem a reproduir de forma succinta:

1: L'acció de restabliment de la legalitat no ha prescrit: El Jutjat hauria obviat una primera denúncia, datada el 23 d'agost de 2011, aportada i acceptada com a prova. I a més, les obres que no formaven part del projecte original no es podien considerar concernides pel certificat final d'obra. D'altra banda, la fotografia que figura al foli 191 de les actuacions, mostra una paret de tanca inacabada, atès que es poden apreciar clarament les "esperes" al descobert, preparades per a la sobreelevació del mur.

Sobre l'antena de grans dimensions existent, no hi ha cap fotografia, document o projecte que pugui acreditar la data de la seva instal·lació.

2: La paret de tanca -construïda amb materials que la fan antiestètica- té més de 2 metres d'alçada, quan no hauria de passar de 90 cm. S'escau la pertinent demolició, la qual cosa farà possible, de retruc, que les vistes al mar siguin accessibles per a tercers veïns.

Es tracta, a més, d'una paret de tanca que formava un únic element amb la barbacoa i el porxo derruïts.

3: La legalització de l'elevació del terreny amb reompliment de terres és contrària a dret per tres motius; a saber: Per portar causa d'un projecte que no està signat per cap tècnic; per ser un frau de llei que es sustenta en considerar edificació allò que no ho és (oblidant, a la vegada, que la norma infringida pretén regular la posició dels elements constructius per raons estètiques, paisatgístiques i de veïnatge, però no la intensitat dels aprofitaments); i, en darrer terme, per mostrar-se (el projecte) indefinit en

allò que afecta a la franja de 3 m de separació a límits (a límits amb els ara apel·lants).

4: El règim urbanístic de la franja de separació a límits no pot ser el del planejament urbanístic anterior. S'escau estar a allò que determina l'art. 14 TRLU 2010. Dit, això, sens perjudici de recordar que el planejament urbanístic precedent, si bé permetia la ocupació 35 m² de la dita franja, només admetia l'ús de garatge.

5: El cos principal de l'edificació envaeix 20 cm de la franja de separació a límits. La volta que cobreix l'escala, tota ella descansa en la dita franja.

6: Les infraccions urbanístiques denunciades, haurien estat admeses fins i tot pels serveis tècnics de l'Ajuntament.

En qualsevol cas, els apel·lants han estat d'acord amb aquella part de la Sentència que no veié cap impediment en abordar la controvèrsia amb tota amplitud i sense necessitat de reconduir res a la via administrativa.

Haurem de precisar que a la seva demanda, els actors havien sol·licitat:

-L'anul·lació del Decret i dels acords impugnats.

-La declaració "d'il·legalitzable" de la paret-tanca.

-La mateixa declaració envers el garatge, l'edificació principal i la volta d'accés al soterrani, pel que fa a les parts d'aquests elements que haurien envaït la franja de tres metres de separació a límits.

-La imposició, a l'Ajuntament, de la condemna a enderrocar o a revertir:

- L'excés d'alçada de la paret-tanca.
- Els elements de l'habitatge principal, així com del garatge, situats sobre la franja de tres metres de separació a límits.
- La volta, tota ella, per trobar-se situada en la franja que acabem d'esmentar, així com la prolongació de l'obra que pogués existir en el subsòl.
- L'excés de l'alçada màxima permesa pel planejament des de la resant (1,5 m), en la part de la finca afectada pel reompliment de terres.

TERCER: L'Ajuntament apel·lat i la mercantil coapel·lada s'han oposat a l'apel·lació; i ho han fet amb uns arguments que, resumidament, són els de la Sentència apel·lada, amb les precisions que segueixen:

1: Impossibilitat de prendre en consideració l'escrit de 23 de setembre de 2011 als efectes d'intentar enervar la prescripció de l'acció administrativa de restabliment.

Es tracta d'un escrit que forma part d'un expedient que els hi va ser incoat als ara apel·lants. D'un escrit que, en allò que ara interessa, fa referència a les obres d'un altra veí, sense precisar la seva identitat i la localització i característiques concretes de les actuacions titllades d'il·legals.

Es tractà de manifestacions amb un alt grau d'indeterminació, que no donaren lloc a la incoació de cap expedient. La primera denúncia amb dades inequívokes és la de 5 de març de 2012 (denúncia d'un porxo amb barbacoa; d'una volta adossada; i d'una gran antena).

2: Caràcter legalitzable de l'antena.

Tots els tècnics haurien coincidit en aquest punt.

3: Prescripció de l'acció de restabliment envers la paret-tanca.

Les fotografies efectuades l'octubre de 2005 són contundents i la primera denúncia d'aquesta obra consta efectuada en data 7 de febrer de 2014.

La paret-tanca no era part integrant de la barbacoa i el porxo (ja enderrocats) i les fotografies esmentades anteriorment acrediten que l'obra va concloure a l'octubre/novembre de 2005. De no haver estat així, els actors ho haurien tingut molt fàcil per tal d'acreditar-ho.

4: La legalització del reompliment de terres comptà amb l'aval dels serveis tècnics i jurídics de l'Ajuntament. I per tal d'evitar problemes en el futur, es va deixar ben clar que l'excés d'alçada del reompliment es restaria -com així es va fer- del sostre edificable. En aquest sentit, es fixà com a condició la inscripció d'aquesta circumstància en el Registre de la Propietat.

En darrer terme, la pròpia pericial dels actors hauria reconegut que el projecte de legalització no incloïa en la seva acotació cap part de la franja de separació a límits.

5: Intangibilitat de l'edifici principal.

L'acció de restabliment hauria prescrit si tenim present que el certificat final de l'obra acredita que aquesta última va concloure l'1 de febrer de 2006 i la denúncia de la invasió de la franja de tres metres de separació a límits, es formulà el dia 1 de febrer de 2014.

D'altra banda, qualsevol actuació al respecte s'hauria d'inscriure en el sí d'un expedient administratiu de protecció de la legalitat urbanística en el qual, per afegitó, s'escauria tenir present el principi de proporcionalitat, atès que les pericials haurien coincidit en que la distància a límits de l'edifici, oscil·laria entre els 3,05 i els 2,80 metres.

6: Intangibilitat del garatge.

També en aquest cas l'acció de restabliment hauria prescrit per les mateixes raons que a l'edifici principal.

S'afegeix que la llicència va ser sol·licitada essent vigent el Pla general de 1985, l'art. 92 del qual permetia ocupar un màxim de 35 m² de la franja de separació a límits per a l'ús de garatge (de garatge de no més de 3 m d'alçada); i en el nostre cas el garatge té 3 m d'alçada i ocupa una superfície de 8 m².

7: Intangibilitat de la volta de canó que dona cobertura a la rampa d'accés al soterrani.

Tant el Pla general de 1985, com el POUM de juliol del 2016 permetien rampes d'accés a la franja de separació de 3 m a límits.

A l'escrit d'oposició de l'Ajuntament es porta a col·lació (d'una forma certament ambigua) una llicència de primera ocupació, de 31 d'octubre de 2013.

És cert que una arquitecte municipal formulà objeccions a propòsit d'aquesta obra; però l'arquitecte cap de l'àrea assenyalà que el POUM no contenia cap prohibició expressa al respecte.

QUART: Abans d'entrar directament en matèria aquest Tribunal haurà de fer les següents precisions:

1ª: En seu d'apel·lació la valoració de les proves feta pel Jutjat d'instància només es podrà posar en entredit si ha estat arbitrària, absurda, manifestament errònia o també si la valoració com a tal no s'ha dut a terme.

Aquesta és una conseqüència del fet d'haver estat el Jutge *a quo* el que hauria analitzat les proves practicades sota el principi de màxima immediació.

2ª: Quan un conflicte com el que ara ens ocupa es prolonga fins a la via judicial, constitueix un error d'apreciació pensar que, de constatar-se infraccions legals, els òrgans jurisdiccionals s'hauran de limitar a imposar la tramitació d'un expedient administratiu de protecció de la legalitat urbanística.

Un cop denunciades sense èxit les irregularitats davant l'Administració municipal, en seu judicial, de demostrar-se aqueixes, la Sentència podrà i haurà de contemplar directament les mesures necessàries per tal de restablir jurídicament i materialment l'ordre infringit. De no ser així, la tutela judicial efectiva podria esdevenir una quimera o, pitjor encara, una burla.

De la mateixa forma, la materialització de les mesures imposades per la Sentència haurà de considerar-se situada en l'òrbita de l'execució del veredict; i qualsevol discrepància que es susciti en aquest estadi, podrà ser plantejada i resolta en el sí d'un incident d'execució.

3ª: Molt han debatut les parts sobre la prescripció de l'acció administrativa de restabliment de la legalitat urbanística; i, pel que fa al *dies ad quem* del còmput, s'han entestat en associar la interrupció de la prescripció a la data de les denúncies. I les denúncies, de no ser conegudes pels presumptes infractors, no podran tenir efectes interruptius.

En l'anterior sentit, assenyalar que resultarà estèril tota la controvèrsia que s'ha suscitat sobre la virtualitat interruptiva de la denúncia que els actors sostenen haver formulat en data 23 d'agost de 2011, la qual, certament, s'inscriu en un escrit de descàrrecs formulat pels ara apel·lants, els quals haurien posat en relleu les obres dutes a terme per un veí sense identificar, com a terme de comparació, amb la finalitat de salvar la pròpia situació.

Tinguem present que l'art. 199.1 TRLU 2010 ens recorda que totes les accions o omissions que vulnerin l'ordenament urbanístic, han de traduir-se en la incoació d'un expedient de protecció de la legalitat urbanística.

El fet que hi hagi denúncia no obsta per tal que l'expedient s'hagi de considerar incoat d'ofici (art. 265.2 del Reglament executiu de la Llei d'urbanisme -RU-, aprovat per Decret 305/2006, de 18 de juliol; i art. 112.1 del Reglament sobre protecció de la legalitat urbanística -RPLU-, aprovat pel Decret 64/2014, de 13 de maig). Incoació que, com és lògic, li ha de ser notificada als presumptes infractors, amb l'efecte afegit d'interrompre la prescripció, tant de l'acció de restabliment com de la infracció eventualment sancionable.

Aquest efecte interruptiu ja es trobava implícit al RU; tanmateix, el RPLU l'explicita al seu art. 112.4.

4ª: No serà precis sotmetre les parts al tediós exercici de rellegir la jurisprudència que, de forma invariable, ha vingut insistint des de fa anys que, qui invoca la prescripció de l'acció administrativa de restabliment, es qui te la càrrega d'acreditar la data de finalització de les obres concernides.

Les precedents, són regles essencials, la transgressió de les quals pot esdevenir un punt feble en base al qual revisar la valoració de la prova feta pel Jutjat *a quo*.

Fetes les precisions anteriors, passarem ja sense excusa a pronunciar-nos sobre els extrems objecte de controvèrsia.

CINQUÈ: Quant a la llicència de legalització, de 19 de setembre de 2013, haurem de considerar-la contrària a dret.

Primerament per una qüestió formal; a saber: la manca de signatura de tècnic competent en la documentació tècnica aportada en el seu dia per JURIOLA, S.L.

L'art. 75.2 del Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals (ROAS), aprovat per Decret 179/1995, de 13 de juny, estableix amb claredat que amb la sol·licitud de llicència cal acompanyar el corresponent projecte, "subscrit per un tècnic competent", per a la realització de les obres d'edificació, de reforma, de reparació o de rehabilitació que alterin l'estructura o l'aspecte exterior o afectin la seguretat de les construccions existents.

Es tracta d'un precepte aplicable al cas; si més no si tenim present que el reompliment de terres autoritzat s'hauria traduït en la modificació de l'aspecte exterior de la finca i s'hauria vist coronat per la construcció d'una piscina.

El mateix estableix l'art. 32.1.j) de les normes urbanístiques del POUM de Sant Feliu de Guixols.

D'haver estat la única irregularitat, la manca de signatura del projecte es podria haver resolt amb una simple retroacció d'actuacions. Tanmateix, podem comprovar seguidament que el reompliment autoritzat també és contrari a dret per altres motius i no és legalitzable.

L'art. 89.4.a) de les normes urbanístiques del POUM estableix, pel que fa a les plataformes d'anivellament del sòl, que el màxim desnivell entre el terreny transformat i el que pugui entendre's com a original serà d'1,50 mts per sobre d'aquell respecte d'aquest, tant en l'interior de la parcel·la com en els seus límits; i no és qüestió controvertida que aquest paràmetre s'hauria vist excedit en el present supòsit.

L'Ajuntament i la titular de la llicència de legalització han pretès salvar la situació compensant l'excés mitjançant la reducció de sostre edificable; però tenen raó els demandants quan posen l'accent en que la norma transgredida s'inscriu en un precepte que regula l'adaptació topogràfica dels terrenys per raons d'ordre estètic, mitjançant un disseny perfectament definit de la "posició" que han de tenir els elements constructius que vagin apareixen.

Es tracta, doncs, d'una regulació presidida per un disseny clar d'uniformitat i harmonia, que es podria veure frustrat si a cada parcel·la es pogués elevar el nivell del sòl a discreció, sota el còmode expedient de renunciar a una part de sostre edificable.

SISÈ: Pel que fa a l'antena de grans dimensions instal·lada a la franja de tres metres de separació a límits, la primera cosa que haurem de manifestar és que, al capdavall, no hem vist a la Sentència apel·lada cap justificació de l'aplicació (a la dita instal·lació) de la prescripció de l'acció de restabliment.

Es tracta d'una antena que no disposa de llicència municipal, i no hi ha proves susceptibles de sustentar una data d'instal·lació portadora de la prescripció.

El certificat que acredita una conclusió d'obres en data 1 de febrer de 2006, s'escau considerar-lo referit a les obres incloses en el projecte llicenciat l'any 2003, del qual no formava part l'antena. Antena que tampoc es troba en cap fotografia datada amb una antiguitat suficient.

Així les coses, l'antena haurà de ser desmantellada; la qual cosa no obsta perquè si les apel·lades consideren que pot ser legalitzada, sol·licitin la inexecució del veredicta en els seus propis termes (art. 105.2 LJCA); això sí: amb l'acreditació de l'oportuna llicència.

SETÈ: Sobre la paret-tanca, haurem de corroborar la prescripció de l'acció de restabliment.

Les fotografies que hem pogut examinar acrediten que a finals d'octubre de 2005 l'obra hauria conclòs.

Certament, formen part de les actuacions unes fotografies en les quals la paret-tanca té les "esperes" pròpies d'una obra inconclusa. Aquestes fotografies van ser aportades amb la denúncia d'un tercer tramesa a l'Ajuntament al novembre de 2005; tanmateix, l'escrit de denúncia no especifica la data en la qual haurien estat fetes les fotografies.

En canvi, les fotografies del mes d'octubre de 2005 van ser fetes per una arquitecta tècnica municipal i apareixen adjuntades a un informe de 28 d'octubre de 2005 en el qual es fa constar de forma expressa que les dites fotografies reflectien la "situació actual" de les obres.

Es tracta de fotografies en les quals la paret-tanca ja no té "esperes" i presenta la mateixa situació (obra acabada) que hem pogut veure a les fotografies de les pericials practicades.

En aquesta tessitura, doncs, no podrem posar en entredit la valoració de les proves duta a terme pel Jutjat d'instància.

Conseqüentment, la paret-tanca es podrà mantenir en règim de "volum disconforme" art. 108.7 TRLU 2010), en no constar cap acte notificat als interessats i amb virtualitat interruptiva de la prescripció, entre l'octubre de 2005 i l'octubre de 2011.

VUITÈ: Pel que fa a la volta de canó que cobreix la rampa d'accés al soterrani, no podrem admetre la prescripció de l'acció de restabliment

apreciada per la Sentència apel·lada. Al mateix temps, no podem admetre cap efecte sanatori a una llicència de 1ª ocupació (de 31 d'octubre de 2013), que només pot considerar-se associada a obres prèviament emparades per una llicència d'edificació o construcció.

La volta de canó, no forma part del projecte que obtingué la llicència d'obres l'any 2003; i, essent així les coses, s'escaurà considerar un error greu de la Sentència apel·lada el fet d'haver entès que la volta es trobava concernida pel certificat que acredità que les obres autoritzades l'any 2003, havien conclòs l'1 de febrer de 2006.

I en no haver-se acreditat degudament la prescripció de l'acció de restabliment, la volta haurà de ser enderrocada, en trobar-se situada plenament en la franja de separació de tres metres a límits (l'art. 170.3 de les normes urbanístiques del POUM).

També haurà d'enderrocar-se l'obra existent en el subsòl de la volta i en la mateixa vertical. Tanmateix, durant el termini d'execució de la Sentència podrà sol·licitar-se la inexecució parcial i *in natura* del veredict (art. 105.2 LJCA) si s'aporta una llicència d'obres eventualment emparada en l'art. 91.3 de les normes urbanístiques del POUM, segons el qual en la franja de separació a límits s'admeten rampes d'accés als soterranis. "Rampes" en el sentit estricte del terme (en seu de franges de separació s'imposa una interpretació restrictiva de la norma), per la qual cosa no podem acceptar que en l'excepció s'hi puguin encabir altres estructures, i menys en superfície.

NOVÈ: Pel que fa al garatge, en qualsevol cas haurem de considerar prescrita l'acció administrativa de restabliment.

L'edificació del garatge hi consta al projecte llicenciat l'any 2003 i, per tant, haurem de considerar que es troba concernit per la certificació que acredità el final de les obres d'aquest projecte en data 1 de febrer de 2006. Sens perjudici d'adaptar-se al règim de tolerància que l'art. 92 de les normes urbanístiques del Pla general de 1985 establia a propòsit de les franges de separació a límits.

I el mateix haurem de dir a propòsit de l'edificació principal, perquè, encara que en seu d'execució el projecte s'hagués traduït en determinades infraccions urbanístiques, no tenim motius per tal de dubtar que el certificat de final d'obra no es referís als cossos i estructures en sí mateixes considerades, del projecte executat a l'empara de la llicència de 2003.

DESE: Les consideracions precedents ens hauran de conduir també a l'anul·lació del Decret d'Alcaldia, de 12 de novembre de 2013; amb independència que aquest pronunciament no tingui massa efectes pràctics.

ONZE: Atès allò que disposa l'art. 139.2 LJCA, no s'imposaran costes.

DECISIÓ:

Per tot allò que ha estat exposat, aquesta Secció 3^a de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya **HA DECIDIT:**

ESTIMAR el present recurs d'apel·lació núm. 202/2018, promogut pel SR.

[REDACTED] i per la [REDACTED]
[REDACTED] amb l'oposició de L'IL·LM. DE SANT FELIU DE GUÍXOLS i de la mercantil JURIOLA, S.L i, conseqüentment, **REVOCAR** i deixar sense cap efecte la Sentència núm. 116, de 12 d'abril de 2018, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Girona en el sí del procediment ordinari núm. 117/2014. I en substitució de la dita Sentència:

1: **ESTIMAR PARCIALMENT** l'expressat recurs ordinari núm. 117/2014 i, per tant:

1.1: **ANUL·LAR** els actes administratius impugnats (Acord de la Junta de Govern Local de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guixols, de data 19 de setembre de 2013, i Decret d'Alcaldia núm. 2013AJ07002656, de 12 de novembre de 2013; actes, aquests, en virtut dels quals a JURIOLA, S.L li havia estat concedida una llicència per a la legalització d'una piscina i per al conseqüent reompliment de terres a la finca ubicada al carrer Mestre d'Aixa, 43, amb el subsegüent arxiu de l'expedient de protecció de la legalitat urbanística núm. 65102013000019).

1.2: **DISPOSAR** que L'IL·LM. AJUNTAMENT DE SANT FELIU DE GUIXOLS procedeixi a:

1.2.1: Desmantellar l'antena existent a la finca ubicada al núm. 43 del carrer Mestre d'Aixa.

1.2.2: Enderrocar la volta de canó i demás elements constructius esmentats al fonament jurídic vuitè.

1.2.3: Revertir la situació originada per l'excés en el reompliment de terres.

L'Ajuntament disposarà d'un termini de quatre mesos per tal de concloure les actuacions precedents.

2: DESESTIMAR el recurs pel que fa a la resta de pretensions.

Sense costes.

Notifiqui's a les parts la present Sentència, que no és ferma. Contra la mateixa es pot deduir, si s'escau, recurs de cassació a través d'aquesta Sala, de conformitat amb allò que disposa la Secció 3^a, Capítol III, Títol IV de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA). El recurs haurà de preparar-se en el termini que preveu l'art. 89.1 LJCA.

Alhora, s'adverteix que al BOE núm. 162, de 6 de juliol de 2016, apareix publicat l'Acord de 20 d'abril de 2016, de la Sala de Govern del Tribunal Suprem, sobre l'extensió màxima i altres condicions extrínseques dels escrits processals referits al recurs de cassació.

Aquesta és la nostra Sentència, que pronunciem, manem i signem. Un cop ferma, adjunteu-ne una certificació literal al rotlle d'apel·lació i, als efectes pertinents, lliureu-ne testimoni al Jutjat d'origen junt amb les actuacions rebudes en el seu dia.

PUBLICACIÓ.- El dia d'avui i en audiència pública, el Magistrat ponent ha llegit i ha publicat la Sentència anterior. En dono fe.